గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"నేను ఎలా ప్రోగ్రెస్ అవుతుందో మీకు ఫోన్ చేసి చెపుతాను" అని " ఫోన్ చేయచ్చు కదా అప్పుడప్పుడు" అంది.

"అదేంటి కొత్తగా? అయినా నేనే కదా ఎప్పుడూ ఫోన్ చేసి విసిగించేది. ప్రొద్దునా సాయంత్రం" చిన్నగా నవ్వాడు. ఇల్లు దగ్గరకు వచ్చింది.

"అంజలి నిన్నొకటి అడగనా?" చిన్నగా అన్నాడు రవి.

"ఏంటి?"

ఓ క్షణం అంజలి వంక చూసి "ఏం లేదు ఇప్పుడు కాదులే. గుడ్‌నైట్" అన్నాడు.

"పర్లేదు అడగండి. లేకపోతే నాకు ఇవాళ నిద్రపట్టదు" నవ్వింది అంజలి.

"లేదు. ఇంకెప్పుడైనా లోపలికి వెళ్ళి తలుపు వేసుకో" అన్నాడు.

అంజలి లోపలికి వెళ్ళేదాకా చూసి బయలుదేరాడు. ఏంటి ఈ పిచ్చితనం. వివేక్ గురించి అడుగుదామనా! ఏముంది అడగటానికి క్లియర్‌గా అర్థం అవుతుంది వాళ్ళిద్దరూ ఒకరినొకరు ఇష్టపడుతున్నారని. అనవసరంగా జీవితాన్ని కాంప్లికేట్ చేసుకోవద్దు.

రోజులు నెమ్మదిగా గడిచిపోతున్నాయి అంజలికి. రవి అప్పుడప్పుడు ఫోన్ చేస్తున్నాడు. అంజలి కూడా పాలెం ఆడవాళ్ళ మీటింగ్, ఊళ్ళో మీటింగులతో బిజీగానే ఉంది. మండలాల్లోని డ్వాకా గ్రూపులతో మాట్లాడి ఊళ్ళో కూడా డ్వాక్రా గ్రూపులను మొదలెట్టారు. అందరూ పొదుపు కార్యక్రమంలో పాల్గొంటున్నారు.

అంజలి పి.జి రిజల్ట్స్ వచ్చాయి. రవి ఫోన్ చేసి చెప్పింది.

"కంగ్రాట్స్. ఎక్కడ జాయిన్ అవుతావు?" అన్నాడు.

"హైదరాబాద్‌లోనే అనుకుంటున్నాను. రాంక్ బాగానే వచ్చింది. జనరల్ సర్జరీలో చేద్దామనుకుంటున్నాను. ఉస్మానియా మెడికల్ కాలేజ్‌లో రావచ్చు" అంది అంజలి.

"వేరే స్పెసిఫికేషన్స్ ఏమన్నా చేస్తావనుకున్నాను అంజలి. ఏంటి అంత మంచి రాంక్ వచ్చి."

"నాకు ఈ ఊళ్ళోనే ఉండాలని ఉంది. సిటీలో ప్రాక్టీస్ చేయను. ప్రసాద్ డాక్టర్‌గారితో మాట్లాడాను. ఆయన హాస్పిటల్లో గైనిక్ ఉన్నారు, పిల్లల డాక్టర్ ఉన్నారు జనరల్ సర్జన్ అవసరం."

"ఈ ఊళ్ళో సెటిల్ అవుతావా! మరి వివేక్ ఒప్పుకున్నాడా ఇక్కడికి రావటానికి?" గబుక్కున అడిగాడు రవి.

"వివేక్ ఎందుకొస్తాడు ఇక్కడికి?"

తడబడుతూ "సారీ పర్సనల్ విషయాలు అడిగినందుకు. నీకూ వివేక్‌కి పెళ్ళి అని" రవిని సొంతం మాట్లాడనీయకుండా "ఎవరన్నారు మా ఇద్దరికీ పెళ్ళి అని?" కొంచెం గట్టిగా అంది అంజలి.

"సారీ అంజలి నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టాను. నేనే మిస్‌అండర్‌స్టాండింగ్ చేసుకున్నానేమో"

"లేదు. ముందు ఎవరన్నారో చెప్పండి"

"మా ఇంట్లో డిన్నర్ రోజున వివేక్ అన్నాడు. త్వరలో మీ పెళ్ళి కూడా అవుతుందని."

"లేదు. మేమిద్దరం ఫ్రెండ్స్ అంతే. తనేమనుకున్నాడో నాకు సంబంధం లేదు. నేను మీతో మళ్ళీ మాట్లాడతాను" ఫోన్ పెట్టేసింది అంజలి.

చాలా చిరాగ్గా, కోపంగా ఉంది అంజలికి. వివేక్ ఇంత స్టుపిడ్‌గా ఎలా చేయగలిగాడు. నేను స్పష్టంగా చెప్పాక కూడా. అందుకే రవి నాతో ముభావంగా ఉంటున్నాడా. వివేక్ వాళ్ళు వెళ్ళాక నన్ను ఇంతవరకూ కలవలేదు. రెండు వారాలయిపోయింది.

రాధికకు ఫోన్ చేసింది అంజలి. "రాధీ నీకు తెలుసా వివేక్ ఏం అన్నాడో మా ఇద్దరికి పెళ్ళి అన్నట్లుగా రవితో అన్నాడంట"

రాధికకు అర్థం అయ్యింది అంజలికి బాగా కోపం వచ్చిందని. "నువ్వు అప్‌సెట్ అవుతావని చెప్పలేదు అంజలి. నువ్వు రవిగారి గదిలో ఉన్నప్పుడు వివేక్, రవితో చెప్పాడు మీ ఇద్దరూ చాలా క్లోజ్ అని, త్వరలో మీ పెళ్ళి కూడా అవ్వొచ్చని. ఏంటి ఇలా మాట్లాడుతున్నాడు అనుకున్నాం మేం" అంది రాధిక.

"రఘు చెప్పాడు మీ నాన్నగారితో కూడా చెప్పాడంట, నువ్వంటే ఇష్టం అని."

"ఓసారి అమ్మ నన్ను అడిగింది. నేను 'నో' అని చెప్పాను. కానీ రవితో చెప్పాల్సిన అవసరం ఏమొచ్చింది? ఎంత కోపంగా ఉందో" అంది అంజలి.

"వదిలేయ్ అంజలి. ఏదో తన తిప్పలు తను పడుతున్నాడు నిన్ను ఒప్పించటానికి. ఒకటడగనా! రవిగారితో చెప్పినందుకు నీకెందుకింత కోపం వచ్చింది. నువ్వు తనను ఇష్టపడుతున్నావా?" అంది రాధిక.

ఓ క్షణం ఏమీ మాట్లాడలేదు అంజలి. "తెలియదు చిన్నగా అంది. అంటే అతనంటే గౌరవం. ఇంకా ఏమన్నానేమో తెలియటంలేదు."

నవ్వింది రాధిక "కంగ్రాట్స్. నువ్వు కూడా ప్రేమలో పడ్డందుకు. మొదట్లో ఇలానే ఉంటుంది. ఇందాక నీ కోపం చూసి నాకయితే స్పష్టంగా అర్థం అయ్యింది. ఇంకా రెండు మూడు నెలలు అక్కడ ఉంటావుగా కన్‌ఫామ్ చేసుకో"

"ఛ అదేం లేదు ఊరుకో" మాటమార్చింది అంజలి.

"రిజల్ట్స్ వచ్చాయిగా ఎక్కడనుకుంటున్నారు?

"ఇద్దరం ఇక్కడే ఉందామనుకుంటున్నాం. మద్రాసులో చేద్దామని రఘుకి ఉంది కానీ హైదరాబాదు అయితే అందరికీ దగ్గర్లో ఉండొచ్చు అని డిసైడ్ అయ్యాం"

రవికి గిల్టీగా అనిపించింది. అంజలిని ఇబ్బంది పెట్టాను అని ఎన్నిసార్లు ఫోన్ చేసినా ఎంగేజ్డ్ వస్తుంది. వివేక్‌కి కానీ ఫోన్ చేసి తిట్టటం లేదు కదా! పోనీ రేపు మాట్లాడతాను. తను కొంచెం నెమ్మదిస్తుందేమో. చాలా కోపం వచ్చినట్లుంది. కానీ తనతో మాట్లాడకపోతే నాకు నిద్రపట్టేట్లు లేదు. ఏం చేయాలి? డాబా మీద నిల్చొని ఆలోచిస్తున్నాడు రవి. చుట్టూ నిశ్శబ్దం. మనసులో అలజడి. తనకెందుకీ ఆలోచనలు. తన ప్రాజెక్ట్ గురించి అంజలికి చెపుదామనుకుని వివేక్ సంగతి ఎందుకు మాట్లాడవలసి వచ్చింది?

ఫోన్ మోగింది... అంజలి నుండి.

"అంజలి" అన్నాడు

ఏం మాట్లాడలేదు అంజలి

"కోపం వచ్చిందా?"

"లేదు. అంటే మీ మీద కాదు. మాట్లాడుతూ హాంగ్ అప్ చేశాను సారీ" అంది అంజలి.

"ఇంతకీ ఎవరిని తిట్టేశావో చెప్పు కోపం తగ్గినట్లుంది" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"వదిలేయండి"

"సర్లే నీకింకో విషయం చెపుదామనుకున్నాను. నేను ఓ ప్రాజెక్ట్ ప్లాన్ చేస్తున్నా కదా. అదేంటంటే పాలెంలో అందరికీ పక్కా ఇళ్ళు కట్టించటం. విడిగా కాకుండా రెండు ఫ్లోర్స్ అపార్ట్‌మెంట్‌లాగా ఖర్చు కలిసి వస్తుంది. ఒకో అపార్ట్‌మెంట్‌లో నాలుగు ఇళ్ళు ఉంటాయి. తక్కువ ఏరియాలో ఎక్కువ ఇళ్ళు కట్టించవచ్చు. స్థలం కాకుండా ఒకో ఇంటికి నాలుగు లక్షలు అవుతుంది. ప్రభుత్వం బంజరు భూమిని కేటాయిస్తే అక్కడ కట్టిద్దామని తిరుగుతున్నాను. అది సాంక్షన్ అయ్యింది."

"ప్రక్కనే గురువుపాలెం. మన ఊళ్ళో కలిపి 75 ఇళ్ళు కావాలి. గవర్నమెంటు దగ్గర్నుండీ కేవలం స్థలం వరకే శాంక్షన్ అయ్యింది. ఒక కాంట్రాక్టర్ కూడా దొరికాడు కానీ ఇళ్ళకోసం డబ్బు తొందరగా శాంక్షన్ అయ్యేట్లు లేదు" అన్నాడు.

"కంగ్రాట్స్. అందుకేనన్నమాట నన్ను కలవట్లేదు ఈ మధ్య" గభాల్న అని నాలిక్కరచుకుంది అంజలి

"అంటే బాగా బిజీగా ఉన్నారు కదా..అని"

"పోనీ ఇంటికోసం లోన్‌లాగా తీసుకుంటే" అంది అంజలి.

"ఏ భరోసాతో లోన్ ఇస్తారు బ్యాంక్ వాళ్ళు"

"సర్లెండి ఆలోచిద్దాం ఏదో ఐడియా వస్తుంది" అంది అంజలి.

"రేపు కలుస్తాను. ప్లాన్ చూపిస్తా. గుడ్‌నైట్" ఫోన్ పెట్టేశాడు రవి.

సాయంత్రం రవి వచ్చేసరికి వరండాలో కూర్చుని మల్లెపూలు కడుతూ సీతారామయ్యగారితో మాట్లాడుతుంది అంజలి.

"రా రవి నీ గురించే చెపుతోంది అంజలి. ఇళ్ళసంగతి మంచి ఆలోచనే కానీ నీకు ఇంకో విషయం చెప్పాలి అన్నారు సీతారామయ్య.

"ఊళ్ళో బోసు బాబు ఓ గుంపును తయారు చేస్తున్నాడు. నువ్వంటే పడనివాళ్ళతో. ఈ డ్వాక్రా కార్యక్రమం బాగా నడవటం ఆడాళ్ళు ఇళ్ళల్లోనే పచ్చళ్ళు, పిండివంటలు బిజినెస్సులు మొదలుపెట్టడంతో నువ్వు ఎక్కడ గొప్పోడివైపోతావని కుళ్ళు కాబోలు. అదీకాకుండా నువ్వు వెనుకబడిన తరగతుల వాళ్ళను ఎక్కువ పట్టించుకుంటున్నావని నిన్ను ఇక్కడ్నుంచి దించటానికి చూస్తున్నారు" మళ్ళీ ఏమన్నా గొడవలవుతాయేమో జాగ్రత్తగా ఉండు" అన్నారు."చూద్దాం రండి ఏం చేస్తాడో. అది కాదు ముఖ్యం ముందు పక్కా ఇళ్ళు కట్టించాలి. డబ్బు రెడీ అయితే మూడు నెలల్లో కట్టించొచ్చు అన్నాడు రవి.

"నాకో ఐడియా వచ్చింది. మేము కాలేజీలో దేనికన్నా డబ్బులు కలెక్ట్ చెయ్యాలంటే ఫండ్ రైజింగ్ చేస్తాం ఎవరినన్నా పిలిచి ప్రోగ్రామ్ పెట్టించి దాని టిక్కెట్స్ బాగా ఖరీదుకు అమ్ముతాం. పైగా ఇంకా విరాళాలు ఇమ్మని అడుగుతాం. కొంత డబ్బు ఇలా సమకూరితే మిగతాది లోన్ తీసుకోవచ్చేమో?" అంది అంజలి.

"పల్లెటూళ్ళో విరాళాలు ఎవ్వరూ ఇవ్వరమ్మా. ఇదివరకట్లా కాదు రైతులు ఆర్ధికంగా చితికిపోయారు. పదో పరకో అయితేకానీ" నిరాశగా అన్నారు సీతారామయ్య.

"అలా అనకు నాన్న. మన ఊళ్ళో వాళ్ళ పిల్లలు చాలామంది అమెరికాలో, విదేశాల్లో ఉన్నారు. వాళ్ళు ఊరికి చేస్తున్నాం అని సాయంచేయచ్చు కదా ప్రయత్నం చెయ్యకపోతే ఎలా తెలుస్తుంది" అంది అంజలి, "రవిగారు మీరు మాట్లాడట్లేదేంటి?

"ఐడియా బాగానే ఉంది. కొంచెం ఆలోచించాలి దీని గురించి" అన్నాడు రవి.

"మన (రంగారావుగారి అబ్బాయి) సతీష్ ఇక్కడ కోళ్ళఫారం, పుట్టగొడుగులు ఫార్మ్ పెడదామని లోన్ కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడు. మీ వీరయ్య వాళ్ళకు చెప్పండి మంచి నమ్మకమైన పనివాళ్ళు కావాలి. వాళ్ళ పిల్లలు అందరూ పట్నంలో కూలీ పనికి వెళ్ళిపోయారు ఏమన్నా తిరిగి వస్తారేమో కనుక్కోండి" అన్నాడు రవి "నేను ఈలోపల ఈ ఇళ్ళ ఫైనాన్స్ గురించి ఆలోచిస్తాను"

ఇక బయలుదేరతానని లేచాడు రవి. బైటకు సాగనంపటానికి గేట్ దాకా వచ్చింది అంజలి.

"వచ్చే వారం హైదరాబాదు వెళుతున్నా, కాలేజీకి పనులు గురించి" అంది.

"ఎన్నాళ్ళుంటావు?

"ఓ వారం ఉంటానేమో రాధి గొడవ చేస్తుంది. తనకు పెళ్ళి షాపింగ్‌లో హెల్ప్ చేయమని"

రవి ఇంటికి వెళ్ళేసరికి అతని మేనమామ రంగారావు కూర్చుని ఉన్నాడు సావిత్రితో మాట్లాడుతూ రవిని చూడగానే "రా అల్లుడూ బొత్తిగా కనిపించటం మానేశావు. పెద్దోడివి అవుతున్నావు"

"బాగున్నారా అందరూ" కొంచెం ముభావంగా అడిగాడు రవి "పద్మ కూడా వచ్చింది అల్లుడూ. అందరికీ టీ పెడుతుంది లోపల ఎక్కడికి వచ్చినా ఒక్క క్షణం కూర్చోదు. నా కూతురని కాదు గాని ఎంత పనిమంతురాలో" గొప్పగా చెప్పాడు.

ఎట్లాగయినా పద్మని, రవికి ఇచ్చి పెళ్ళిచేద్దామని ఆయన ఆలోచన.

"అమ్మ నేను టీ తాగి వస్తున్నాను. నాకు వద్దు, నాకు కొంచెం పని ఉంది నా గదికి వెళుతున్నా" అని రవి పైకి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఎంతసేపయ్యింది వచ్చి" అంటూ లోపలికి వచ్చారు చంద్రశేఖరావు.

"ఇప్పుడే ఓ అరగంటయ్యింది బావా ఏంటి మన రవి పేరు చుట్టుపక్కల మారుమోగిపోతుంది. ఎం.ఎల్.ఏ గారికి చాలా క్లోజ్ అంట. ఇక తర్వాత ఎం.ఎల్.ఏగా మన రవి పోటీ చేస్తే తప్పకుండా గెలుస్తాడు" పొగుడుతున్నట్లుగా అన్నాడు రంగారావు.

"అవన్నీ ఉత్త గాలి కబుర్లు కానీ పట్టించుకోకు" లోపల్నుండి టీ తీసుకుని పద్మ వచ్చింది. లంగా ఓణీ వేసుకుని చిన్నపిల్లలాగా ఉంది.

రంగారావు దగ్గర్లో ఉన్న టౌన్‌లో ఉంటాడు. సావిత్రి వాళ్ళ అన్నయ్య. ఇద్దరు కూతుళ్ళు చిన్నప్పట్నుండి రవికి, పెద్దకూతురు అనితను ఇద్దామనుకున్నారు. అనిత బాగా తెలివిగలది. ఎం.కాం చదివి విజయవాడలో లెక్చరర్‌గా చేస్తుంది.

అనితకి మంచి సంబంధాలు రావటం, రవి పల్లెటూరునుండి కదలననడంతో పంతాలకు పోయి నాలుగేళ్ళ క్రితం అనితకు మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేశారు.

చిన్నకూతురు పద్మకు చదువు ఒంటబట్టలేదు. పదో తరగతి వరకే చదివి ఇంక చదవనని మొండికేసింది. పోనీ పెళ్ళి చేద్దామా అంటే మరీ ఇంత తక్కువ చదువుకుందని మంచి సంబంధాలు రావటం లేదు. దాంతో రాంగారావుకి ఎలాగైనా రవికి ఇచ్చి చేస్తే, పల్లెటూరు, ఆస్తిని కూడా రవి బాగానే చూసుకుంటున్నాడు. మేనత్త కింద సుఖపడుతుందని ఆలోచన చేసి రాకపోకలు ఎక్కువ చేసాడు.

"పద్మా బావపైన ఉన్నాడు. వెళ్ళి టీ ఇచ్చి, మనం తెచ్చిన సున్నుండలు పెట్టిరా" అన్నాడు రంగారావు.

"వాడు ఒద్దన్నాడుగా" అంది సావిత్రి.

"పర్లేదు లేమ్మా. సున్నుండలు పద్మే చేసింది. బాగున్నాయి" అన్నాడు రంగారావు.

మొహం చిట్లించాడు చంద్రశేఖరావు. ఆయనకి తెలుసు బావమరిది కీలకాలు, ఆలోచనలు.

"బావా ఈసారి ఏమైనా సరే మీ దగ్గర్నుండి మాట తీసుకునే వెళతాను. పద్మకు రవి అంటే ప్రాణం. ఎన్నాళ్ళని ఇలా పెళ్ళిచేయకుండా కూర్చుంటారు" అన్నాడు రంగారావు.

"పెళ్ళి విషయంలో మేము రవిని బలవంతం చేయము. చెప్పాల్సినవి అడగాల్సినవి ముందే అడిగాము. వాడు మొండికేసాడు. పద్మకు వేరే సంబంధం చూసుకో నువ్వు. అదీకాకుండా పద్మను అసలే చేసుకోనని చెప్పాడు. పద్మకు పద్దెనిమిదేళ్ళు. రవికి 31 చేసుకోనన్నాడు" ఖరాఖండీగా చెప్పారు చంద్రశేఖరావు..

"అలా అయితే ఎలా బావా మా అమ్మకూ నాన్నకు పదిహేనేళ్ళు తేడా ఉంది. ఎంత బాగా కాపురం చేశారు. నీకూ మా సావిత్రికి పదేళ్ళు తేడా ఉంది. మీరిద్దరూ బాగోలేదా? అనితను రవికి ఇవ్వలేదని మనసులో పెట్టుకున్నట్లున్నారు. నాదేముంది. అనిత ఆలోచనలు రవితో కలవలేదు. పిల్లల ఆనందమేగా మనకు కావాల్సింది" తెలివిగా అన్నాడు రంగారావు.

"ఇక ఈ విషయం ఇంతటితో ఆపేయ్. సావిత్రీ భోజనాల ఏర్పాట్లు చూడు అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

"టీ తీసుకో బావ" అంటూ లోపలకు వచ్చింది పద్మ.

రవి కంప్యూటర్ మీద పని చేసుకుంటున్నాడు.

"నేను తాగను వద్దు. ఎలా ఉన్నావు పద్మా?" అన్నాడు రవి.

"బాగానే ఉన్నాను. కంప్యూటర్ మీద ఏం చేస్తావు బావా?" కుతూహలంగా అడిగింది.

"పంచాయితీ పనులు"

"మా ఊళ్ళో కూడా కంప్యూటరు నేర్పే క్లాసులు పెట్టారు" అంది.

"అయితే నువ్వు కూడా నేర్చుకో" అన్నాడు రవి.

"నువ్వు నేర్చుకోమంటే నేర్చుకుంటా బావా" అంది పద్మ.

ఇదంతా మేనమామ ట్రైనింగని అర్థం అయ్యింది. రవికి చిరాకేసి "నాకు కొంచెం పని ఉంది పద్మ, కిందకెళ్ళి, అమ్మని కొంచెం పైకి రమ్మంటావా?" అన్నాడు.

రవి మొహం చూసి కిందకెళ్ళింది పద్మ.

కళ్ళు మూసుకుని, కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు రవి.

"ఏంటి బాబూ ఏమన్నా కావాలా?" అంటూ వచ్చింది సావిత్రి.

"అమ్మా మీ అన్నయ్యకు ఖచ్చితంగా చెప్పు నేను పద్మను పెళ్ళి చేసుకోనని. మనింటికి వస్తే మీ అన్నయ్యగా రమ్మనమను. అంతేకానీ ఇలా సంబంధం తీసుకుని కాదు" గట్టిగా అన్నాడు రవి.

"పోనీ నువ్వు ఎవరినన్నా పెళ్ళి చేసుకుంటే ఈ మాటలు ఆగిపోతాయి. నువ్వేమో అసలు పెళ్ళి మాట ఎత్తవు. మరి ఏం చెయ్యమంటావు?" రాత్రి అక్క ఫోన్ చేసింది. నీ పెళ్ళి గురించే తను కూడా అడిగింది. నీకేమో ఎంతసేపు ఊరిని ఉద్ధరించటానికే టైం సరిపోవటంలేదు." కాస్త కోపంగా అంది సావిత్రి.

"అమ్మా నువ్వు దేనికి దేన్ని ముడిపెట్టి మాట్లాడుతున్నావు? ఇదివరకు ఎన్నిసార్లు చెప్పాను. నేను ఈ ఊరి ప్రెసిడెంట్ అవ్వటానికి, పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఉండటానికి సంబంధం లేదు. అయినా నేను పద్మను చేసుకోను. తను ఒక చిన్నపిల్లలాగా ఉంటుంది నాకు. నా మనస్థత్వానికి, తనకు సరిపడదు."

"మరి పెళ్ళి అసలు చేసుకుంటావా లేదా? పల్లెటూరు కాపురానికి ఒప్పుకునే సంబంధాలు కూడా వస్తున్నాయి. నువ్వసలు ఏ సంబంధం గురించి చెప్పబోయినా వినవు. ఎలాగ? ఇలా అయితే" అంది సావిత్రి.

"అమ్మా ఒదిలేయ్. ఒక వయసు వచ్చాక ఎవర్ని పడితే వాళ్ళను పెళ్ళిచేసుకోలేం. నాకు పెళ్ళి ఆలోచన వచ్చినప్పుడు మీకు చెపుతాను సరేనా?" సావిత్రిని శాంతింపచేయటానికి చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు రవి.

"నాకు ఈ జీవితంలో ప్రాప్తం ఉందో లేదో నీ పెళ్ళి చూసేందుకు" గొణుక్కుంటూ కిందకు వెళ్ళిపోయింది సావిత్రి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments